νὰ φωτίσῃ ταύτην, διότι ἡ γῆ σκιάζει ταύτην καὶ
στέκεται τὸ φῶς τοῦ ἡλίου ἐπάνω τῆς γῆς, καὶ ἡ γῆ
ἀποσκιάζει ταύτην. καὶ τὸ μὲν φῶς τοῦ
ἡλίου τότε λάμπει ἐκεῖθεν ἀπὸ τὴν σελήνην,
καὶ οὕτως γίνεται. καὶ διαμαίνοντος τῆς
σελήνης, λαχένει ἀστὴν σκιὰν τοῦ ἡλίου, καὶ
πᾶν οἱ ἀκτῖνες τοῦ φωτίζουσιν αὐτήν:

κλάπει δὲ ὁ ἥλιος καὶ τὸ φεγγάρ, διελέγχει καὶ
παιδεύει τὴν μωρίαν καὶ ἀγνωσίαν τῶν
προσκυνούντων τῇ κτίσει παρὰ τὸν κτίσαντα,
ὡς σὰν οἱ ἕλληνες λέγω, ὅπου ἐπροσκύνησε
ἥλιον, καὶ σελήνην. ἀνοῦσ. ζῶα. ξύλα. πέτρες,
καὶ πάντοδα πῆς ἰδὲ ζῶα καὶ κτηνά. δάχνει
αὐτοῖς ὅθεν διὰ τοῦτο τῶν μεγάλων στοιχεῖα, ὅτι
ταῦτα εἶναι τρεπτὰ καὶ ἀλλοιωτά. καὶ
ἄλλον σχεῖν ἀπὸ φῶς εἰς σκότος. καὶ ἀπὸ
τοῦ εἶναι εἰς τὸ μὴ εἶναι. τολοιπὸν πᾶν τῇ κτί,
καὶ ἄλλακτον δὲν ἔναι τε. διατί κτίσιν ἰδίαν τοῦ